

Gabriel Amiraș

(Grigore Constantinescu – 23 august 2016)

Istoria acestei cărți reprezintă mai mult decât relatarea unui moment de viață. Personajul principal, marele artist Gabriel Amiraș, face parte dintre figurile ilustre ale pianisticii secolului XX, un nume ce trebuie cunoscut și păstrat în memoria celor care aparțin generațiilor contemporane lui și, totodată, al generațiilor ce-i urmează.

Ne-am cunoscut ani îndelungați, cu perioade de afectuoasă apropiere, cu altele în care eram oarecum mai depărtați, unul de altul, datorită împrejurărilor. Desigur, atracția mea era condiționată de marile satisfacții ale regalurilor concertante oferite de Gabriel Amiraș, pentru mine manifestată mai ales în viața muzicală bucureșteană, în audițiile de radio, de televiziune și discografice. Pot adăuga și unele seri de întâlnire prietenească, acasă la el, împreună cu Cornelia Bronzetti, partenera sa de duo în turnee internaționale; alte popasuri în vacanțe, la malul mării, întregeau imaginea unor reuniuni atrăgătoare, cu discuții multiple despre oameni, muzică și artă, în care fiecare aducea spre celălalt idei și întâmplări necunoscute. Nu am proiectat vreodată, în acei ani, dinaintea plecării sale, în urma deciziei de a-și revendica dreptul la libertatea de gândire și existență, să ne revedem cu un scop definit de „privire în trecut, revedere a timpului trăit”.

În memorie, Gabriel Amiraș era prezent prin discipolii săi, artiști marcați de relația cu muzicianul, stabil întipărită în cânt sau atitudine. Acum șase ani, după o vizită la Universitatea muzicală bucureșteană și un recital-confesiune, susținut în Studioul de concert „George Enescu”, l-am regăsit pe Gabriel Amiraș, cu o emoție reciproc împărtășită, la fel de viguros și apropiat sufletește. Din acest moment se ivește proiectul unui virtual dialog, din partea mea cu sentimentul că am ce să-l întreb, din partea lui cu sentimentul că este capabil să răspundă, dăruindu-mi bogăția gândurilor și realizărilor sale. Prima versiune a cărții a fost înregistrată pe casete, în timpul săptămânilor estivale petrecute împreună, în 2010.

Dialogul, transcris de mine cu acribie, a continuat apoi on line, întregit temporal cu sprijinul prețios al lui Andrei, fiul său, timp de mai mulți ani, textul fiind recitit, modificat, adnotat, devenind treptat o versiune completă și complexă, nu doar un grăbit exercițiu estetic, stilistic, de literatură memorialistică. Astfel, acum și aici, Gabriel Amiraș, cel dintotdeauna, aparține unei imagini reconstituite, păstrate în filele cărții acestea. Astfel îl putem cunoaște și, în mod sigur, nu-l putem uita.